

I overensstemmelse med det anførte er det i forslaget § 81 bestemt, at når en skattepligtig afgiver erklæring om, at der for hans vedkommende ikke har foreligget nogen af de i bestemmelsen nærmere opregnede omstændigheder, der nødvendigvis selvangivelse, træder en sådan erklæring i det hele i stedet for sædvanlig selvangivelse.

For skattepligtige, der har drevet selvstændig erhvervsvirksomhed, vil skattemyndighederne ikke ved indkomstårets udløb være i besiddelse af nøjagtige oplysninger om indkomstens størrelse. Endvidere vil det her af lignings- og kontrolmæssige grunde være nødvendigt ligesom efter de gældende regler at have en mere detaljeret opgørelse af den skattepligtige indkomst og formue, og i disse tilfælde må der derfor indgives sædvanlig selvangivelse af indkomst og formue, herunder for indkomstens vedkommende også af de konkrete udgiftsfradrag og af mindre B-indkomster, idet reglerne om standardfradrag og skattefritagelse for mindre B-indkomster i så fald ikke finder anvendelse.

For skattepligtige, der ikke har drevet selvstændig erhvervsvirksomhed, men for hvis vedkommende der i øvrigt foreligger en eller flere af de tidligere nævnte komplicerende omstændigheder, således at skattemyndighederne ikke på grundlag af de hos dem beroende oplysninger kan foretage en fuldstændig indkomstopgørelse, vil det være nødvendigt, at de skattepligtige forsyner skattemyndighederne med de fornødne supplerende oplysninger. Dette behøver imidlertid ikke at ske ved indgivelse af en fuldstændig selvangivelse. Det vil i reglen være tilstrækkeligt, at de skattepligtige meddeler oplysninger alene om det eller de punkter, som skattemyndighederne ikke i forvejen har kendskab til. Hvis der f. eks. for en lønmodtager alene foreligger den komplicerende omstændighed, at han har haft renteindtægter til et større beløb end 600 kr., vil det i reglen være tilstrækkeligt, at han selv angiver disse renteindtægter.

I overensstemmelse hermed er det i forslaget § 82 bestemt, at finansministeren kan fastsætte regler om, at der i sådanne tilfælde kun skal indgives selvangivelse i et nærmere angivet omfang, der i reglen vil være begrænset til det eller de punkter, hvor komplicerende omstændigheder foreligger.

Som det fremgår af det foregående, vil det i en række tilfælde være tilstrækkeligt med enten den nævnte erklæring eller oplysninger vedrørende de punkter, hvorom oplysning savnes. Der må dog være en adgang for skattemyndighederne til også i disse tilfælde, når særlige omstændigheder taler derfor, at forlange indgivet fuldstændig selvangivelse

eller selvangivelse vedrørende andre punkter end de generelt foreskrevne. Navnlig ved tilfælde af selvstændig skattepligt indtræden og ophør (ægteskabs indgåelse og ophør, dødsfald, tilflytning her til landet, fraflytning) vil der kunne vise sig behov for at få indgivet fuldstændig selvangivelse. Endvidere vil det i nogle tilfælde kunne vise sig ønskeligt at få selvangivet f. eks. formuen. En bestemmelse herom er derfor foreslået i § 83.

8. Beskatningen af ægtefæller.

Efter de gældende regler sambeskattes den gifte mand med sin hustru for såvel indkomstens som formuens vedkommende. Det er manden, der er den skattemæssige hovedperson, og de pålignede skatter opkræves i første række hos ham. Der er dog adgang til subsidiært at gøre ansvar gældende over for hustruen, så længe samlivet består.

Der er tidligere i folketinget fremsat lovforslag om en ændring af reglerne for ægtefællers beskatning, således at hustruen beskattes for sig af indtægter ved lønarbejde og selvstændig erhvervsvirksomhed samt af visse andre indtægter. En sådan særskilt beskatning af visse hustruindtægter er også foreslået ved nærværende lovforslag. Særbeskatningen af hustruindtægter er foreslået gennemført således, at kun visse former for hustruindtægt — først og fremmest som nævnt hustruens lønindtægter og indtægter ved hendes selvstændige virksomhed — beskattes særskilt hos hustruen. Ægtefællernes øvrige indtægter — således f. eks. deres formueindtægter — skal ifølge forslaget beskattes hos manden, ligesom det også er manden, der skal svare formueskat af den samlede formue.

Ved denne afgrænsning af særbeskatningen har man bl. a. lagt vægt på at undgå, at ægtefæller ved i sig selv lovlige dispositioner deler formuen og dens afkast imellem sig og derved opnår en gunstigere skattemæssig stilling.

Man har endvidere haft for øje, at en videregående særbeskatning end den foreslåede ville medføre betydelige praktiske vanskeligheder. Hvis f. eks. formuen og formueindtægterne skulle beskattes hos den af ægtefællerne, som efter ægteskabslovgivningen har rådigheden derover, ville det i mangfoldige tilfælde være overordentlig vanskeligt at fastslå, om beskatningen skulle ske hos hustruen eller hos manden. Ægteskabslovgivningen indeholder ganske vist regler om disse forhold; men i de fleste ægteskaber ordner ægtefællerne ikke i praksis deres økonomi på en sådan måde, at en opdeling af formuen og indtægterne efter ægteskabslovgivningens regler kan foretages med den sikkerhed og hurtighed,